

[Jää hyvästi \(mutta ei jäähyväisiä!\)](#)

29.06.2008 - 13:51

No niin. Tässä se nyt sitten oli. Melkein yhdeksän vuotta elämästä.

Tavarat on pakattu erilaisiin laatikoihin, kasseihin, pusseihin ja jätesäkkeihin (!), jotka odottavat autossa. Olihan homma. Ja sama kantaminen tänään vielä edessä siellä toisessa päässä. Prkle.

Tämän hetken kallein omaisuuteni - läksiäislahjaksi saamani leike-/muistokirja Tampereen vuosista ja samalla "Marian Savonlinnan Survival Kit", sekä Battlestar Galactican 3. tuotantokauden dvd-boksi (kyllä ystävät tietävät mitä tarvitsen selvittääkseni elämästä hengissä! Eläköön naisemme Tampereella!) - ovat visusti muun tavaran seassa tallessa ja turvassa repussa, joka matkustaa sylissäni.

Hetken verran mietin vakavasti, että mitä jos pitäisin avointen ovien päivän, ja jakaisin pois maallisen omaisuuteni. Mitä minä kaikella tällä roinalla teen? Tuskin omistan mitään sellaista, mitä ei nykyaikana saa hankittua kaupasta. Isoisoäidiltä periytyviä tuoleja, pöytää ja vanhaa narisevaa hetekaa lukuunottamatta. Niistä en voi luopua. Muuten kaikki mitä tarvitsen on repussani ja siellä mihin olen menossa.

En kuitenkaan pystynyt sitä tekemään. Liian materialisti olen, vaikka reppureissarin elämä houkuttaisi vähän, itseasiassa vähän enemmänkin. Kun tiedät että omaisuutesi kulkee mukana, ja edessäsi on tyhjä tie jota kulkea, siinä tunteessa on jotakin aivan mielettömän vapauttavaa. Et ole kiinni missään. Mutta sellainen elämä sopii vain harvoille. Olen sitä joskus kokeillut, eikä minusta siihen ole. Kokeilla voin ehkä vielä joskus uudestaan, hetkellisesti, mutta ei se ole polku jota pitkin lähtisin pysyvästi kulkemaan. Minä kuulun niihin, jotka haluavat lyödä juurensa multa ja asettua aloilleen, mielellään seudulle josta on kotoisin, mutta jos se ei ole mahdollista, kyllä juurien kasvattaminen onnistuu muuallakin. Kunhan vain on oikeanlaista multaa.

Eräs ystäväni piti avointen ovien päivän muuttaessaan vanhasta asunnostaan ja elämästään pois. Laittoi sivuun ne tavarat joita katsoi tarvitsevänsä, ja antoi pois muun. Ihmisiä käveli ovesta sisään hakemaan tavaroita pois. Mutta Islannissa kaikki onkin vähän toisin kuin täällä. Joskus kadehdin sitä maailmaa - jos ei muuta niin siitä syystä, koska siellä tuntui hyvin usein siltä, että aikaa ei ole olemassa. Koska ihmiset eivät murehtineet tulevaisuutta, eivätkä liiemmin miettineet myöskään mennyttä. Vaan elävät elämää siten kun se eteen tulee. Hetki kerrallaan. Elämä sään armoilla on osaltaan muokannut kulttuurista sellaisen: väliäkös sillä jos asiakas odottaa kahvikuppiaan viisi minuuttia pidempään. Koska ulkona on niin karkea keli, että asiakas lentäisi tuulen mukana mereen, jos hän menisi ulos. Joten ei hänellä voi olla kiire mihinkään. Tätä saattaa olla vaikea käsittää, jos ei sitä ole nähnyt. En minäkään sitä ymmärtänyt, ennen kuin huoneeni ikkunasta näin katulamppujen taipuvan vaakatasoon tuulen voimasta. Ja itse joskus jouduin hakeutumaan sateelta ja tuulelta suojaan - että en olisi lähtenyt tuulen mukana lentoon - keskellä Reykjavikia. Myöhemmin myös armottomasti heilahteleva markkinatalous on lyönyt oman leimansa pienen kansan mentaliteettiin - talous joka vähänkin järkkyyessään sortaa koko maan taloudellisen tasapainon. Vaan sitäpä siellä nimenomaan ei mietitä, ja sen sijaan eletään kuin viimeistä päivää. Nykyhetkeä. Minäkin onnistuin siellä ollessani tarttumaan hetkeen aina välillä, mutta Suomeen palattuani ajatus on kadonnut.

Silti aina välillä mietin mihin tämän maailman aika katoaa? Hetket, hyvät ja pahat, sekä ne jotka ovat siltä väliltä.

Tämän hetkinen ratkaisu - muutto - johtuu pitkälle tästä ja muista tämän kaltaisista

mietinnöistä: aika joka meille on annettu ja kuinka sen omalla kohdallaan käyttää. Sillä se lipsuu sormista niin helposti, monesti ihan hukkaan. Sen vuoksi minä nyt lähden. Eipähän tarvitse sitten vanhana mummona kiikkustuolissa istuessaan katua, että eipä tullut tätäkään vaihtoehtoa kokeiltua.

Mielenkiinnolla kyllä odotan mitä tästä tulee. Vai tuleeko mitään.

Jää hyvästi Tampere. [Bear McCrearyn katkeran suloisin sävelin.](#)

Ei tästä kuivin silmin lähdetä.

Mutta ei jäähyväisiä, pianhan tänne taas palataan. ;)